

«ΗΜΟΥΝ... ΤΖΙΑΙ ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ!»

Του Νεοπτόλεμου Νεοπτολέμου Καβαλιέρου¹

Τέλος του Μάρτη αρχές του Απρίλη του 1970 θα εγίνοντο οι επαρχιακοί αγώνες στίβου στο Γ.Σ.Ε. (Γυμναστικός Σύλλογος Ευαγόρα) Αμμοχώστου.

Εγώ τότε πήγαινα στην Τετάρτη τάξη του Γυμνασίου Αιγιαλούσης. Γυμναστής μας ήταν ο κ. Αντρέας Μοδέστου Χατζή Σολωμής. Ο εν λόγω γυμναστής κατά το τέλος του αγώνα 1955-1959, δέκα-έξι χρονών τότε, είχε τοποθετήσει κάτω από την Αγγλική διοίκηση στο χωριό μας, μια βόμβα μεγάλης ισχύος, η οποία ανατίναξε φορτηγά και λαντ-ρόβερ με Άγγλους στρατιώτες. Κάποιοι πιστεύουν πως το γεγονός αυτό ανάγκασε την Αγγλία να καθίσει σε συνομιλίες για την ανεξαρτησία της Κύπρου. Άλλοι πιστεύουν πως ήταν οι μυστικές συνομιλίες του Αβέρωφ με τον Φατίν Ζορλού που άνοιξαν ένα καταστροφικό δρόμο για την Κύπρο.

«Νεοπτόλεμε», μου λέει ο γυμναστής, «θα είσαι στην ομάδα για τους επαρχιακούς αγώνες που θα γίνουν στο Βαρώσι.»

«Σε ποιον αγώνισμα κύριε;»

«Στη δισκοβολία. Πάρε από την αποθήκη ένα δίσκο, και ξεκίνα προπόνηση, μόνος σου.»

Από εκείνη την ημέρα άρχισα να πηγαίνω τα απογεύματα στο γήπεδο του Γυμνασίου και να ρίχνω τον δίσκο που χρεώθηκα. Έσυρνα (έριχνα) τον που την μian

άκρη του γηπέδου τζιαί πήαινε ως την άλλην. Επήαινα, έπιανα τον, τζιαί έσυρνα τον που τζιαμαί στην άλλην πάνταν. Μέραν με την ημέραν εγίνουμουν καλύτερος, τζιαί στο κράτημα, τζιαί στην περιστροφή, τζιαί στο ρίξιμο.

Έναν απόγευμα, ένοιωθα έτσι πολλά δυνατός, φαίνεται έφαα ούλλον μου το φαΐν, εκατέβηκα με έναν αέραν τζιαί με έναν τουπέ (με έναν σούζον, τζι έναν πούζον)... τζιαί έσυρα τον δίσκον όσον πιο μακρυά εμπορούσα. Ο δίσκος, επέρασε το γήπεδο τζιαί χάθηκε μέσα στις σχοινιές και στις τερατσιές (χαρουπιές), κοντά στο σπίτι του Αντωνή του Πόουρου. Όσο τζιαί να έψαξα δεν τον ήβρα. Το είπα τζιαί στα άλλα παιδιά και ήρθαν κι αυτά να ψάξουν... αλλά τίποτε. Λες και τον εκατάπιεν η γης.

Ντροπιασμένος πήγα και ζήτησα να μου δώσουν άλλον. «Νεοπτόλεμε» μου λέει ο γυμναστής, «Πρόσεξε, όί να τον χάσεις τζιαί τούτον». «Όι κύριε, μεν φοάσαι» είπα του.

Συνέχισα τις προπονήσεις μου, πολύ προσεχτικός αλλά ολίγον τι κομπιασμένος (κουμπωμένος). Σκεφτόμουν «αύριον στους αγώνες στην Αμμόχωστο, θα ξαπολυθώ... τζιαί θα κάμω την μεγάλην βολήν. Νοιώθω το!» και χωρίς να το θέλω, το βλέμμα μου έμεινε καρφωμένο στα παιδιά που έπαιζαν στην αυλήν του Αντωνή. Είχε πολλά παιδιά ο Πόουρος! Ήταν καρπερός! Η γυναίκα του κάθε χρόνο γεννούσε και ένα παιδί.

«Μα τι σύρνουν τζιαί βουρούν τζιαί πιάνουν το;». Δεν άργησα να καταλάβω τι ήταν αυτό που έριχναν... Ήταν ο δίσκος που χάθηκε. Πως να τον ζητήσω από τα παιδάκια που με τόση χαρά έπαιζαν μαζί του;

«Άστο», λέω, «Μπορεί να βγει από αυτούς κανένας μεγάλος δισκοβόλος, που θα τιμήσει την Κύπρο μας και στο εξωτερικό! Πού ξέρεις;» κι άλλαξα σκέψεις. Έφυγα το βλέμμα από τα μικρά και συνέχισα τις προπονήσεις μου, ως να μην είδα τίποτα. Η αλήθεια είναι ότι πέρασαν τόσα χρόνια από τότε, και δεν άκουσα κανένα μεγάλο δισκοβόλο με το όνομα Πόουρος... επήεν ο δίσκος.

Ήρθε η μέρα των αγώνων. Το λεωφορείο του Τέλαλου, σταμάτησε έξω από την είσοδο του Γ.Σ.Ε. Κατεβήκαμε και τρέξαμε στα αποδυτήρια για να ετοιμαστούμεν. Βγήκαμε από τα αποδυτήρια με τα παντελονάκια μας τα κοντά, τις φανελίτσες μας τις ξεμάσχαλες και τα παπούτσια της γυμναστικής τα πάνινα. Ήμασταν όλοι γεμάτοι αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση.

Εγώ άρχισα να ρίχνω δοκιμαστικές βολές για προθέρμανση, χωρίς να σφίγγομαι, αφήνοντας για αργότερα την μεγάλη βολή που θα άφηνε όλους... άφωνους. Κάποιος υπεύθυνος φωνάζει «Όλοι πίσω για να αρχίσουμε. Όποιος ακούει το όνομα του, να παίρνει τον δίσκον του, και να μπαίνει στην βαλβίδα, να κάμνει την βολήν του. Εντάξει;»

Εμείς κουνήσαμε το κεφάλι προς τα κάτω υπονοώντας «ναι, εντάξει, συμφωνούμεν, εκαταλάβαμεν» κι άρχισε ο αγώνας για το ποιος θα ρίξει πιο μακριά εκείνο το μεταλλικό στρογγυλό (πιττακωτό) πράμα.

Έριχναν και φώναζαν «Αααααα!», και πήγαιναν στην άκρη χαρούμενοι για την βολήν που έκαναν.

Κάποια στιγμή ακούω κάποιον να φωνάζει «Νεοπτόοολεμος»

«Ου κύριε ελέησον! Εν το όνομαν μου τούτον. Γιατί με φωνάζει;» και επαναλαμβάνει πιο δυνατά

- Νεοπτόοολεμος!

- Ναι. Εγίώ είμαι.

- Άτε γιε μου! Πιάσ' τον δίσκο σου τζιαι ρίψε!

- Α ναι! Εξήασα.

- Εξήασες; Οι μάνα μου! Κάμνε γλήορα τζι εν να νυχτωθούμεν.

Παίρνω μιαν βαθιάν ανάσα, και πάω με μιαν αυτοπεποίθηση.... να κάμω την μεγάλη βολή. Μπαίνω στην βαλβίδα, σκύβω λίγο, κάνω μια γρήγορη περιστροφή και... εκσφενδονίζω τον δίσκο στους εφτά αιθέρες... της Αμμοχώστου. Καθώς ο δίσκος πήρε ύψος, κι εγώ εναγωνίως τον παρακολουθούσα, ένας στρούθος, εντελώς τυχαία, περνούσε διπλά από τον δίσκο μου. Εγώ επιμένω να παρακολουθώ έκπληκτος δίσκο μου... να βγαίνει έξω από το γήπεδο, να περνά πάνω από τον ψηλόν τοίχος της περίφραξης, και να κάθεται στα σύρματα της ηλεκτρικής. «Πωωω πωωω!», λέω μέσα μου, «αυτή είναι βολή! Ναι αλλά πώς θα την μετρήσουν τζιαμαί που έκατσεν;».

- Άτε ρε Νεοπτόλεμε! Έφυες.

- Εν θα μετρήσετε;

- Εμετρήσαμεν πιλέ!

- *Ινταλόης εμετρήσετε; Αφού εφκήκεν πόξω που το γήπεδον. Έκατσεν πάνω στα σύρματα της ηλεκτρικής.*

- *Πάνω στα σύρματα της ηλεκτρικής εν ο στρούθος που έκατσεν. Άτε γιε μου να χαρείς τζιαί μείναμεν δαμέ.*

Όλοι εφυρτήκαν στα γέλια. Μερικοί σκούπιζαν τα μάτια τους. Κάποιοι έκλαιγαν από τα γέλια με λυγμούς, από την ώρα που είδαν τον στρούθον να περνά δίπλα που τον δίσκον μου.

Εγώ ντράπηκα. Έσκυψα το κεφάλι και έκανα στην άκρη ντροπιασμένος. Προσβλήθηκα τόσο... που ξέχασα να ρωτήσω πόσα μέτρα έριξα τον δίσκο.

Αυτό που συνέβηκε, με επηρέασε στην απόδοση μου, και η μεγάλη βολή... δεν ήρθε ποτέ. Ή μάλλον ήρθε και έφυγε με τον στρούθον που πέταξε εκείνη την ώρα πάνω από το γήπεδο του Γ.Σ.Ε.

Όταν τελείωσε ο αγώνας με πλησίασε ο γυμναστής μου... και μένα μου κόπηκαν τα πόδια. «Τι θα μου πει, άραγες, τώρα;»

- *Μπράβο! Καλά τα πήγες!*

- Α;

- *Ούλλοι ήταν εκταίοι, ούλλοι ήταν πιο μεγάλοι σου. Εσύ θα έχεις και του χρόνου, και του άλλου χρόνου. Που εν να πάεις έκτην τάξην, εσού εν να σύρνεις πιο μακριά 'πο τούτους!*

Όπως και να έχει, αν η προσπάθεια του ήταν για να με καθησυχάσει δεν νομίζω να το κατάφερε. Όλη την ώρα στο λεωφορείο το σκεφτόμουν, και το

ξανασκεφτόμουν «Οι», λαλώ μέσα μου, «Εν θα ξανασύρω δίσκον. Του χρόνου εν να πάω άλλον αγώνισμαν. Εν να πάω τρέξιμον. Στο βούρος είμαι πολλά καλός! Ο κλιάρος, που έσιει ο πατέρας μου στο κοπάιν, άμαν με κάτσει του βούρου, εν με φτάνει! Έτσι εν να κάμω. Τωρά τζιαι να πάει εν να βουρώ ανηφόρες, κατηφόρες, τζιαι πας τον άμμον της θάλασσας. Εν καλή προπόνηση τούτη. Τζιαι άμαν με πιάσει η πυρά, βουττώ τζιαι δροσίζουμαι. Έτσι εν να κάμω! Ε, καλό!».

ΤΕΛΟΣ

¹Ο Νεοπτόλεμος εκτός από καλός ηθοποιός είναι και συγγραφέας.

Έργα του:

- Ημερολόγιο ενός ανθυπολοχαγού
- Η φωτιά της θάλασσας.

